

РЕШЕНИЕ

№ 8001

гр. София, 18.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 140 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Й Г

при участието на секретаря С Р
като разгледа докладваното от Й Г Гражданско дело № 20221110154839 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Част втора, Дял първи от ГПК.

Образувано е по искова молба на Е. Б. К. срещу „Е“ ООД, с която са предявени осъдителни иски с правно основание чл.49 от ЗЗД за обезщетяване на имуществени и неимуществени вреди от непозволено увреждане.

Ищцата твърди, че на 26.06.2021г. пътувала с автобус на градски транспорт София по линия 260 в посока Горна баня. Около 17:45 часа при слизване от автобуса на спирка бул. „Иван Гешов“, когато била на най-долното стъпало на средната врата на автобуса, получила силен удар от затварящото се дясно крило на вратата, в резултат на което паднала на тротоара. Лявото крило на вратата било затворено. Автобусът потеглил преди да е слезла без да затвори дясната част на вратата, а ударът бил причинен от затварящото се в движение дясно крило, т.е. след потегляне на автобуса от спирката и преди да са слезли всички пътници. След падането автобусът спрял и се събрали много хора. Била извикана „Бърза помощ“ и дошла линейка, която закарала ищцата в „Пирогов“, където била подложена на операция след диагноза „фрактура на дясна тазобедрена става“. Операцията била извършена на 26.06.2021г., а от болничното заведение била изписана на 03.07.2021г. с препоръка да продължи

лечението в амбулаторни условия с превръзки и прием на лекарства. В резултат на травмата изпитвала силни болки и страдания, които продължавали и към момента. Движенията ѝ били ограничени с непрекъснат прием на обезболяващи и други противовъзпалителни лекарства. Освен неимуществените вреди, претърпяла и имуществени такива за закупуване на санитарни материали и лекарства на обща стойност от 2412,92 лева. Ищцата твърди, че автобусът е собственост на ответника, като описаният инцидент възникнал по невнимание от страна на водача при изпълнение на възложената му работа от ответника. С оглед изложеното ищцата моли съда да постанови решение, с което ответникът да бъде осъден да ѝ заплати сумата от 25 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди – болки и страдания, както и сумата от 2412,92 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди – разходи за закупуване на медицински консумативи, помощни средства и лекарства, ведно със законната лихва от датата на увреждането – 26.06.2021г., до окончателното изплащане на сумите, както и направените по делото разноски.

Ответникът „Е“ ООД е депозирал писмен отговор на исковата молба по реда и в срока на чл.131, ал.1 от ГПК, с който оспорва изцяло предявените искове. Оспорва ищцата да е била пътник в посочения автобус, както и изложения от ищцата механизъм на настъпване на вредите. Ответникът не оспорва обстоятелството, че е собственик на процесния автобус, като твърди, че на средната врата на същия няма стъпала, тъй като е оборудвана с рампа за инвалиди. Невъзможно било ищцата да получи какъвто и да било удар, тъй като средните врати били пневматични и се отваряли настрани и навън и били оборудвани със сензор, който не позволява затварянето на вратите при наличието на каквото и да е препятствие. Сензорът се намирал в гуменото уплътнение в средната част на всяко едно от крилата на средната врата. Описаният от ищцата механизъм бил на практика невъзможен, поради което оспорва ищцата да е получила твърдените увреждания по описания начин. Оспорва твърдението на ищцата, че инцидентът е възникнал по невнимание от страна на водача, както и, че автобусът е потеглил преди ищцата да е слязла. Посоченото действие било невъзможно предвид наличието на обезопасителна система, която не позволява на водача да потегли преди да е налице пълно затваряне на всички врати. При условията на евентуалност оспорва размера на претендираното обезщетение за вреди, като счита същия

за прекомерно завишен. Оспорва дължимостта на направените медицински разходи, като счита, че същите не са в причинно-следствена връзка с процесния инцидент. Прави възражение за съпричиняване от страна на ищцата.

Привлеченото от ответника трето лице – помагач ЗАД „О“ АД, чрез пълномощника юрисконсулт С П, е депозирало становище, с което оспорва изцяло предявените иски като неоснователни и при условията на евентуалност като прекомерно завишени по размер. Излага доводи, че не е установена вина на застрахования водач, поради което не бил налице правен интерес от привличане на трето лице – помагач. Твърди, че събитието е настъпило изцяло по вина на ищцата, която пътувала в автобуса без да се държи за обособените места или да седне на седалка. Автобусът бил оборудван с рампа за инвалиди, а вратите били с вграден сензор, който не позволява затварянето им при наличието на каквото и да е препятствие. По този начин ищцата сама допринесла от невнимание за настъпване на инцидента. Липсвали доказателства за настъпило застрахователно събитие. Касало се за проявена небрежност от страна на ищцата, която без да се държи за дръжка, да се съобрази да изчака напълно спирането на процесния автобус или да седне на свободна седалка, е създавала предпоставки за настъпване на процесното събитие. Не били налице основания за ангажиране на отговорността на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“, поради което не били налице основания за привличане на трето лице – помагач, доколкото по делото се съдържали данни, че вината за ПТП е единствено на ищцата. Ищцата била единственият паднал пътник, поради което не било налице виновно поведение от страна на застрахованото лице. Водачът на автобуса не бил нарушил изискванията на ЗДВП, поради което не било налице виновно поведение от негова страна. При условията на евентуалност прави възражение за съпричиняване от страна на ищцата, която се возила в автобуса без да се държи за обособените за това дръжки или не е изчакала спирането напълно на автобуса преди слизането си. Не можел да се определи конкретният механизъм на настъпване на събитието. Оспорва твърденията на ищцата за получени сериозни физически и психически увреждания, като счита, че същите не са подкрепени с достатъчно доказателства. Ищцата имала и придружаващи заболявания и не можело да се установи, че представените фактури са свързани с процесния инцидент.

Оспорва размера на предявените искове, като счита същия за завишен. Поради това моли предявените искове да бъдат отхвърлени.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, като взе предвид доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

За изясняване на релевантните за спора факти по делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетеля К Н В. Същият разказва, че в края на м. юни 2021г. на спирката на бул. „Иван Гешов“ след ж.к. „Лагера“ автобус по линия 260 спрял и от средната врата слезли две жени. Тръгнала да слиза трета жена през дясното крило на вратата, тъй като лявото крило било затворено. Лявото крило се затворило след слизането на двете жени и третата жена, възрастна, на около 80 години, тръгнала да слиза през дясното крило, но автобусът тръгнал и тя паднала на земята. След това автобусът се върнал на заден ход, защото хората се развикали. Жената била в окаяно състояние, по очи. Шофьорът на автобуса погледнал и след това се качил отново и потеглил. След десетина минути дошла линейка. Жената била по очи, по лицето имала кръв и била видимо в тежко състояние, дрехите ѝ били в кръв. Транспортирали я с линейката. Свидетелят разказва, че чакал на спирката и бил от пътниците, които не могли да се качат в автобуса, защото той тръгнал веднага. Автобусът бил от сравнително старите и стъпалото било сравнително високо, не от тези, които са изравнени с бордюра. Заради задръстванията в пиковите часове, карали изключително бързо, защото губели от разписанието, и за да наваксат това изоставане. Според свидетеля средната врата имала две стъпала, автобусът бил от по-старите. Ищцата слизала и автобусът потеглил без да я изчака със сравнително бърза скорост. Пътниците от спирката останали стресирани от случката и автобусът тръгнал преди някой да се качи. Съдът, като подложи на обстоен критичен анализ показанията на свидетеля, намира, че същите следва да бъдат кредитирани като непротиворечиви, кореспондиращи си и съответстващи на останалите събрани по делото доказателства.

Представени са от ответника извлечение от дневник за извършен преглед, в който е отразено, че автобус с рег. №xxx е изправен при извършените прегледи на 26.06.2021г., 27.06.2021г. и 28.06.2021г. Посоченият дневник изхожда от ответника, поради което не представлява доказателство

за отразените в него изгодни за страната факти.

Видно от представения талон за извършен годишен технически преглед, МПС с рег. №xxx е преминало периодичен технически преглед на 13.04.2021г. и подлежи на технически преглед до 13.10.2021г.

По делото е изслушано и прието заключение на съдебно-автотехническа експертиза, изготвено от вещо лице Й. Й.. От заключението се установява, че при извършване на оглед на процесния автобус, вещото лице е констатирало, че към момента на огледа автобусът не е в движение, същият е с демонтиран двигател и не могат да бъдат приведени системите в работен режим. Вещото лице посочва, че от извършения оглед по никакъв начин не може да се определи техническото състояние на автобуса преди и по време на настъпване на произшествието. Според вещото лице средната врата на процесния автобус е оборудвана с рампа за инвалидни колички. Вратите на автобуса, на мястото където се твърди, че е паднала пътничката, се отварят първо успоредно отвътре навън, след което лявата част на вратата се измества наляво, а дясната надясно. Вещото лице посочва, че автобусните врати са снабдени с датчици, непозволяващи затварянето на вратите при допир на датчика с препятствие, а процесният автобус е снабден със защитна система, непозволяваща същият да потегли при отворени врати. Според вещото лице при изправни системи автобусът не може да потегли с отворено крило на вратата. Заключение е изготвено компетентно, обосновано е и се възприема от съда.

Приетите като доказателства по делото медицински документи не следва да бъдат самостоятелно обсъждани, тъй като съдържащата се в тях информация за факти от значение за предмета на доказване по делото, е съобразена от вещото лице при изготвяне на изслушаното и прието по делото заключение на съдебно-медицинската експертиза, изготвено от вещо лице М. Г.. От същото се установява, че ищцата е била приета за лечение в УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“, I-ва клиника по ортопедия и травматология на 26.06.2021г. и в анамнезата □ е вписано, че е получила счупването при слизване от автобус. Установено било петрохантерно счупване на дясната бедрена кост. Трохантер и въргата е образувания на бедрената кост в горната □ част. Това счупване е характерно при падане върху терен. Освен това бил установен и хематом в областта на десния лакът. Според вещото лице такъв

хематом може да се получи при същото падане на дясната □ странична повърхност на ишцата. Петрохантерното счупване на дясната бедрена кост причинявало трайно затрудняване на движенията на десния долен крайник за срок по-дълъг от 30 дни. Хематомът в областта на десния лакът причинявал временно затрудняване движенията на десния лакът за срок по-кратък от 30 дни. Според вещото лице възстановяването на движенията в десния долен крайник възможността за физическото му натоварване изисква време от срок от 8-10 месеца. За резобцията (отзвучаването на кръвоизлива) на хематома на десния лакът бил необходим срок от 20-25 дни, а при ишцата поради възрастта □ и по-дълъг период от време счупването и хематомът са причинили болки и страдания. В заключението се посочва, че причинените на ишцата травматични увреждания на дясната тазобедрена област и на десния лакът са ограничили поради травмата движенията на десния долен крайник за срок по-дълъг от 8-10 месеца, а на десния лакът за около един месец. Възможно било след претърпяно счупване в по-дълъг период от време, дори с години, в областта на десния долен крайник, особено при промяна на метеорологичните условия да се изпитват болки и страдания. Вещото лице посочва, че при оперативната намеса е използван за остеосинтезната манипулация с хиксиране на счупването и обездвижване на поставения проксимален интрамедуларен бедрен пирон PFNA размер 11 с дължина 235 мм и е застопорен в долната му част с винт. Заключението е изготвено компетентно, обосновано е и се възприема от съда.

От представените фактури, придружени с касов бон, се установява, че ишцата е заплатила за лечението си, както следва: по фактура №3000001801 от 03.07.2021г. 37,80 лева за санитарни материали и медикаменти; по фактура №97/07.07.2021г. 50 лева за медицински транспорт с линейка на 03.07.2021г., по фактура №98/12.07.2021г. 100 лева за медицински транспорт с линейка; по фактура №7000039441/28.06.2021г. 1890 лева за медицински изделия във връзка с ортопедична операция; по фактура №300001831/17.08.2021г. 24,65 лева за медикаменти; по фактура №0200001122/03.07.2021г. 209,47 лева за медикаменти и санитарни материали; и по фактура №0100009003/08.04.2022г. 102 лева за индивидуални коригиращи приспособления.

При така установените факти от значение за спора съдът прави следните правни изводи:

Предявени са обективно кумулативно съединени искиве с правно основание чл.45, ал.1 във вр. с чл.49 от ЗЗД за обезщетяване на имуществени и неимуществени вреди от непозволено увреждане.

За да определи действителното основание на спорното материално право, съдът следва да изходи от изложените в обстоятелствената част на исковата молба фактически твърдения, които формират основаниято на исковата претенция, както и от заявеното в петитума искане за защита. Основанието на иска се определя от фактите и обстоятелствата, при осъществяването на които правният субект е претърпял вреда. Ако се твърди, че увреждането е в пряка причинна връзка с пълно неизпълнение, лошо или некачествено изпълнение на задълженията по договор, то и отговорността, включително и обезщетението за изправната страна са следствие на договорно правоотношение. Когато обаче увреждането не е настъпило от неосъществяване на очакван резултат по едно съществуващо облигационно отношение, а от неизпълнение на общото задължение, произтичащо от правилото да не се вреди другиму, тогава отговорността е деликтна. Наличието на договор между страните не изключва деликтната отговорност, ако вредата е настъпила не от неизпълнение на задължение по договора, а от факти и обстоятелства, осъществяващи фактическия състав на деликта – нарушаване на общото задължение да не се вреди другиму. В този смисъл са и разясненията, дадени в ТР № 54/1986 г. на ОСГК на ВС, според които договорната отговорност не отменя общото законно задължение, установено в чл.45 от ЗЗД, че всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. Това е така, тъй като правилото да не се вреди другиму е установено в общата част на облигационното право и не се дерогира от наличността на договорна връзка. (в този смисъл решение № 188 от 15.6.2012г по гр. дело № 1122/2011 г на ГК, Трето ГО на ВКС, определение № 857 от 13.12.2019 г. на ВКС по гр. д. № 4546/2019 г., ГК, III ГО).

В конкретния случай, изложените в исковата молба обстоятелства, при осъществяването на които са настъпили вреди за ищцата, сочат на непозволено увреждане. Ищцата претендира вреди, причинени от неизпълнение на задължението на служител на ответника да осигури безопасни и сигурни условия за пътуване в автобус по линия на градския транспорт, като излага твърдения, че водачът е привел автобуса в движение

без да изчака слизането на всички пътници. Поради това, съдът намира, че се претендират обезщетения не поради неизпълнение на задължения на ответника по договора за превоз, а поради неизпълнение на произтичащото от чл.369 от ТЗ и чл.42, ал.1 от Закона за автомобилните превози, задължение за безопасност на превоза.

Предвид изложеното, правното основание на предявените иски претенции е по чл.49 от ЗЗД, тъй като наведената от ищцата фактическа обстановка сочи на деликтна отговорност.

За да бъде уважен предявеният иск с правно основание чл.49 от ЗЗД ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване следните правопораждащи факти: 1) възлагане на друго лице – изпълнител, извършването на определена работа, 2) осъществен фактически състав по чл. 45 ЗЗД от физическото лице – пряк изпълнител на работата с необходимите елементи /деяние, вреда – имуществена и/или неимуществена, причинна връзка между деянието и вредата, противоправност и вина/, 3) вредите да са причинени от изпълнителя при или по повод извършването на възложената му работа – чрез действия, които пряко съставляват извършването на възложената работа, чрез бездействия за изпълнение на задължения, които произтичат от закона, техническите и други правила или характера на работата, или чрез действия, които не съставляват изпълнение на самата работа, но са пряко свързани с него.

Не е спорно между страните по делото, че ответникът осъществява автобусен превоз на пътници по линия на градския транспорт №260. Съгласно чл.369 от ТЗ, превозвачът е длъжен да осигури на пътника подходящи удобства и сигурност според вида на превозното средство, а според разпоредбата на чл.42, ал.1 от Закона за автомобилните превози превозвачът отговаря за живота и за всяко телесно или психическо увреждане на пътника вследствие на злополука във връзка с превоза, докато пътникът се е намирал в превозното средство или се е качвал, или е слизал от него, или е предизвикана поради товаренето и разтоварването на багажите. Съгласно константната съдебна практика отговорността на превозвача по чл.42 от ЗАВП е за всяко телесно или психическо увреждане на пътник, който се намира в превозното средство, качва се или слиза от него, без оглед на това дали пострадалият е изпълнил задължението да си закупи предварително

билет. Отговорността в случая е гаранционно обезпечителна, в обема на следващото се при деликт задължение за обезвреждане на всички вреди и не произтича от сключването на превозния договор.

Установява се от събраните по делото доказателства, че на 26.06.2021г. ищцата при слизване от автобус по линия 260 на спирка на бул. „Иван Гешов“ е паднала на тротоара, поради внезапно потегляне на превозното средство преди да са слезли всички пътници. Неоснователни са изложените в писмения отговор и в становището на третото лице – помагач възражения относно механизма на настъпване на събитието, тъй като същият се установява по несъмнен и категоричен начин от показанията на свидетеля К Н В, който е очевидец на събитието и пряко е възприел обстоятелствата по настъпването му. Това се потвърждава и от кредитираното заключение на съдебно-медицинската експертиза, от което се установява, че констатираните увреждания на ищцата могат да бъдат получени по начина, описан в исковата молба. Ирелевантни са възраженията на ответника и третото лице – помагач, че към датата на инцидента автобусът е бил в изправно техническо състояние, както и, че същият разполага със система, която не позволява затваряне на вратата при наличие на препятствие, както и не позволява потегляне на автобуса при отворена врата. Настъпването на инцидента по начина, описан в исковата молба, е установен от показанията на свидетеля Велинов, който непосредствено е възприел настъпването му, а последващото бракуване на автобуса, установено от вещото лице по САТЕ, по същество опровергава твърденията на ответника, че превозното средство е било в пълна изправност. В тази връзка следва да се има предвид и разпоредбата на чл.44 от Закона за автомобилния превоз, според която превозвачът не се освобождава от отговорност за вредите, причинени поради дефектите или състоянието и функционирането на превозното средство.

Неоснователни са и възраженията за съпричиняване от страна на ищцата, тъй като била изчакала последния момент, за да слезе от автобуса. От показанията на свидетеля К В се установява, че автобусът е потеглил внезапно, не само преди слизането на ищцата, но и преди качването на пътниците, чакащи на спирката, които са имали намерение да се качат в превозното средство. Поради това е налице противоправно поведение от страна на водача на автобуса в нарушение на разпоредбите на чл.369 от ТЗ и чл.42, ал.1 от ЗАвтП, който е привел превозното средство в движение преди

да се увери, че са слезли всички пътници, респ. преди да са се качили пътниците, намиращи се на спирката. Не е спорно между страните обстоятелството, че процесният автобус е собственост на ответното дружество, както и, че последното е възложило на водача му да осъществява транспорт на пътници по автобусна линия 260. Поради това съдът намира, че е налице основание за ангажиране на отговорността на ответника за заплащане на обезщетение за претърпените от ищцата имуществени и неимуществени вреди от непозволено увреждане.

Съгласно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди, се определя от съда по справедливост. Критериите за определяне на размера на обезщетението са видът, обемът и интензивността на причинените неимуществени вреди, общовъзприетото понятие за справедливост и общото икономическо състояние на обществото, което е от значение за номиналния размер на обезщетението. При определяне на размера на дължимото обезщетение, като взе предвид установените от кредитираното заключение на СМЕ обстоятелства, че ищцата е претърпяла операция вследствие на инцидента, както и, че е имала ограничение в движението на десния долен крайник за срок по-дълъг от 8-10 месеца, и на десния лакът за около един месец, както и, че уврежданията са причинили на ищцата интензивни болки и страдания, като в много дълъг период от време е възможно след претърпяното счупване да се изпитват болки и страдания, и с оглед критерия, визиран в чл.52 от ЗЗД, съдът намира, че размерът на обезщетението за претърпените от ищцата неимуществени вреди следва да бъде определен на 12000 лева.

До този размер предявеният иск с правно основание чл.49 във вр. с чл.52 от ЗЗД се явява основателен и доказан, като за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 25 000 лева, същият следва да бъде отхвърлен.

От събраните по делото доказателства се установява и извършването от страна на ищцата на разходи за лечението ѝ вследствие на инцидента в размер на 2412,92 лева, като същите са били необходими с оглед характера на претърпените увреждания и направените от ответника възражения в тази насока са неоснователни.

Съгласно разпоредбата на чл.84, ал.3 от ЗЗД при задължение от непозволено увреждане длъжникът се смята в забава и без покана, поради

което ответникът дължи обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва върху главницата от 12 000 лева, считано от датата на увреждането 26.06.2022г., на основание чл.86, ал.1 от ЗЗД. По отношение на претенцията за имуществени вреди мораторна лихва следва да се присъди, считано от датата, на която е направен всеки разход.

При този изход на спора на основание чл.78, ал.1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените по делото разноски, съразмерно с уважената част от исковете в общ размер на 720 лева. На основание чл.78, ал.3 от ГПК ищцата също следва да бъде осъдена да заплати на ответника разноски по делото, съразмерно с отхвърлената част от исковете в размер на 1201,60 лева. На основание чл.78, ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СРС държавна такса в размер на 576,52 лева, както и направени от бюджета на съда разноски за вещи лица в размер на 240 лева, съразмерно с уважената част от иска, тъй като ищцата е освободена от внасяне на такси и разноски по делото.

По изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл.49 от ЗЗД „Е“ ООД, ЕИК ххх, със седалище и адрес на управление гр. ххх, **да заплати на Е. Б. К.,** ЕГН *****, с адрес гр. ххх, съдебен адрес гр. ххх, чрез адв. П. С., **сумата от 12000 лева (дванадесет хиляди лева),** представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди – болки и страдания, вследствие на причинени увреждания счупване на дясната бедрена кост и хематом в областта на десния лакът при падане на 26.06.2021г. при слизване от автобус по линия 260 на спирка в гр. София, бул. „Иван Гешов“, поради привеждане в движение на превозното средство от водача му преди да са слезли всички пътници, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 26.06.2021г. до окончателното плащане, **сумата от 2412,92 лева (две хиляди четиристотин и дванадесет лева и 92 ст.),** представляваща обезщетение за претърпени от ищцата имуществени вреди за закупуване на санитарни материали, медицински консултативи, медикаменти и медицински транспорт, ведно със законната лихва, както следва: считано от 03.07.2021г. върху сумата от 37,80 лева, считано от 07.07.2021г. върху сумата от 50 лева, считано от

12.07.2021г. върху сумата от 100 лева, считано от 28.06.2021г. върху сумата от 1890 лева, считано от 17.08.2021г. върху сумата от 24,65 лева, считано от 03.07.2021г. върху сумата от 209,47 лева, считано от 08.04.2022г. върху сумата от 102 лева, до окончателното плащане, както и на основание чл.78, ал.1 от ГПК сумата от 720 лева, представляваща разноски по делото.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Е. Б. К. срещу „Е“ ООД иск по чл.49 от ЗЗД за разликата над присъдената сума от 12 000 лева до пълния предявен размер от 25 000 лева.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 от ГПК **Е. Б. К.**, ЕГН *****, с адрес гр. ххх, съдебен адрес гр. ххх, чрез адв. П. С., да заплати на „Е“ ООД, ЕИК ххх, със седалище и адрес на управление гр. ххх, разноски по делото в размер на 1201,60 лева.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.6 от ГПК „Е“ ООД, ЕИК ххх, със седалище и адрес на управление гр. ххх, да заплати по сметка на Софийски районен съд държавна такса в размер на 576,52 лева, както и разноски за вещи лица в размер на 240 лева.

Решението е постановено при участието на привлечено от ответника трето лице – помагач ЗАД „О“ АД, ЕИК ххх, със седалище и адрес на управление гр. ххх.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____